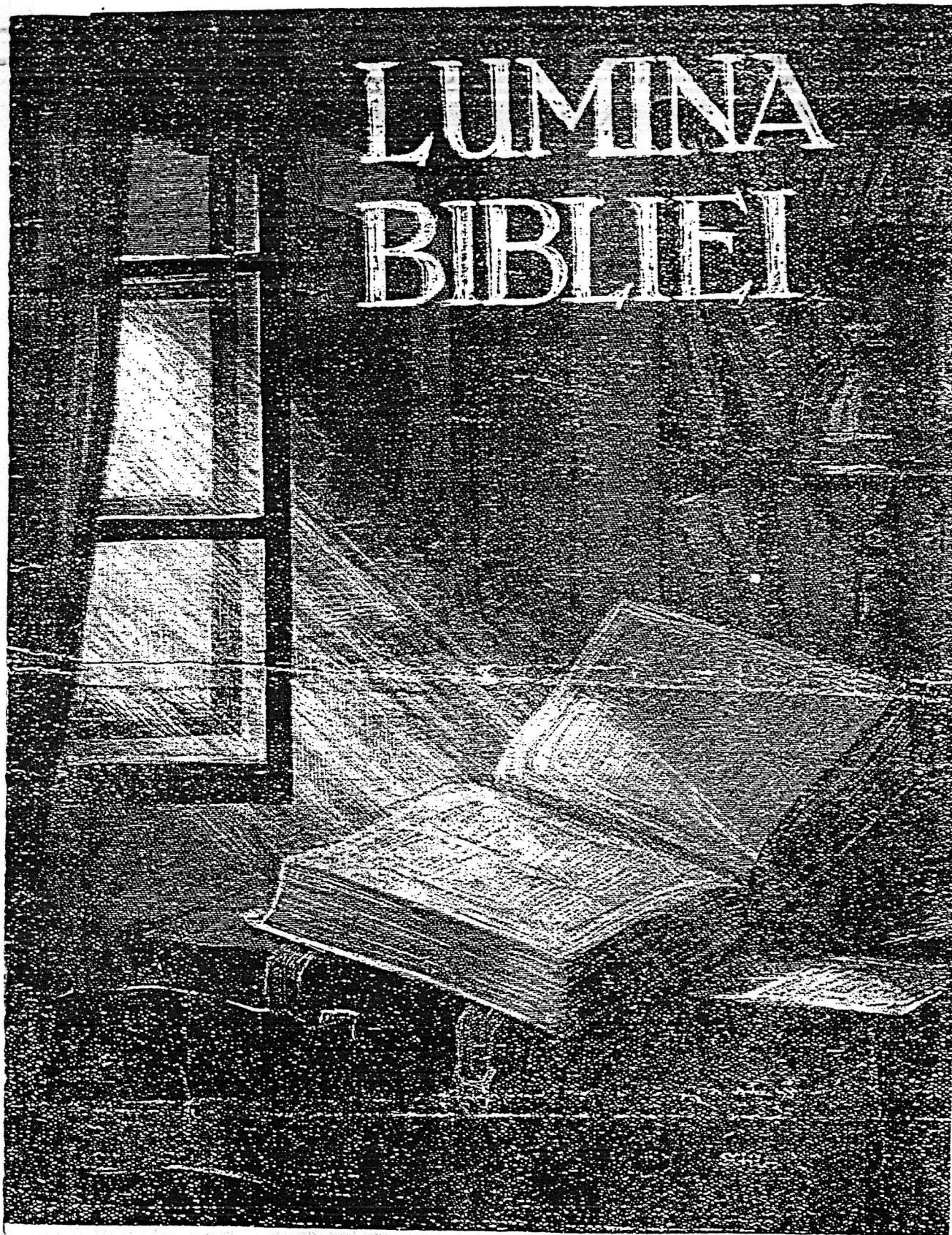

LUMINA BIBLIEI

•MAI 1929

No. 2

LEGAMANTUL DE SACRIFICIU
LE GAMANTUL NOU

GUMINA BIBLIEI

REVISTA LUNARĂ

CUPRINSUL:

Legământul de sacrifici	16
Motive de pornire	16
Când și unde a fost încheiat	20
Nu are mijlocitor	20
Preot	20
O jertfă	21
Nu târguială de comerț	21
Relațiunile făgăduinței	21
Preoții	23
Adunarea sfinților	23
Scopul adunării	23
Rămășița	23
Relațiunea legămintelor	24
Gloria lui	24
Legământul nou	26
Pentru ce cu Iudei?	26
Părțile încheiătoare de legământ	26
Când și unde a fost încheiat	26
Mijlocitorul	26
Garanție	26
Tragerea membrilor corpului în el	30
Participare la introducere	30
Preoțimea	30
Mărturie faptei Lui (poezie)	32
Avizuri	32

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	140 lei
pe jumătate de an:	70 lei
Pentru Cechoslovacia pe un an:	24 Kč
pe jumătate de an:	12 Kč

ADRESUL PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

LUMINA BIBLIEI

BIENA

1 MAI 1929

No. 2

Legământul de sacrificii

„Adunați-mi pe cuvicioșii mei cari au încheiat legământ cumine prin sacrificii“. — Psalmii 50 : 5.

IEHOVA a încheiat încă și alt legământ, al cărui scop este espierea (impăcarea) oamenilor cu El. Acest legământ cere cel mai mare sacrificii (jertfă), din care rezultă o foarte la loc numit „legământul prin sacrificii.“ În legătură cu încheierea legământului Avraamic și legământul legii au adus jertfe de animale, aceste însă au fost numai umbre și chipuri înainte a marelui legământ de jertfă.

În textul nostru de bază (Ps. 50 : 5) cuvântul aplicat „sacrificii“ în mod strict să referă la jertfă de sânge; indică la un astfel de legământ, în care vărsarea de sânge este factorul principal. Acest cuvânt „jertfă“ este același cuvântul ebraic *zebach*, care iarăși să trage de la cuvântul *zebăch*, iar acesta înseamnă, a omora (jungheia). Următoarele locuri din Scripturi adevăresc aceasta, unde chiar acest cuvânt este adus înainte. „Atunci jungheia din boi tăi și din oile tale, pe care Iehova le-a-dat ție“. (5 Moise 12 : 21) „Și a jungheiat pe altare pe toții preoții înălțimilor“. (2 Regi 23 : 20) „Și femeea aceasta avea un vițel gras în casă; și ia să grăbi și-l jungheia.“ (1 Samuil 28 : 24) „Iacă ascultarea este mai bună de cât sacrificiul.“ (1 Samuil 15 : 22) Cuvintele din aceste citațiuni derivă (se trag) tot din acel cuvânt ebraic, care înseamnă „jungheie.“

Deși legământul de sacrificii este extraordinar, totuși este în armonie cu dreptatea și expresia depinșă a neegoizmului. Creatura lui Dumnezeu omul deșăvârșit, Adam a păcătuit și prin aceasta și-a pierdut dreptul de viață. El a trebuit să moară și să rămâie mort pentru etern, afară numai dacă, un om tot așa de deșăvârșit, pe cum el a fost nu va ocupa locul lui Adam în moarte. Dreptatea a pretins moartea vieții lui Adam. Însă iubirea s'a îngrijit pentru o jertfă, care să corespundă de locuitorii.

„Nimeni în cer sau pe pământ n-a putut să fie autorul (fondatorul) acestui legământ de jertfă, numai singur Iehova. „După hotărârea aceluia, (lui Iehova) care toate le lucrează după sfatul voei sale (după trad. engl: care toate a funcționat după sfatul voei sale)“. (Efes. 1 : 11) „Căci cine a cunoscut gândul Domnului?

Sau cine a fost sfătuitoarea lui?“ (Rom. 11 : 34) Cine a îndreptat spiritul lui Iehova? Sau fiind consilierul Său l-a învățat calea dreptului; și l-a învățat cunoșterea, și l-a arătat calea înțelepciunii?“ (Isaia 40 : 13—14) Nimeni n'a dat lui Iehova clarificarea, și El cu nimeni nu s'a sfătuit.

Legământul jertfei și scopul lui a fost o taină pentru toți pânăcând a sosit timpul potrivit a lui Dumnezeu ca să-l descopere. „In care ingerii dorea să privească.“ (1 Petru 1 : 12) Fără îndoială între acestea a fost și Logos, care era căpitanie între ingeri. „Lăuntru său (taina) deschide Iehova celor ce să tem de dânsul, și el și învață legământul său.“ (Ps. 25 : 14) Aceasta și alte versuri Scripturale sprijinesc hotărârea aceea părere, că calitatea legământului de jertfă n'a fost cunoscută nici de o făptură a universului până atunci, pânăcând el n'a fost încheiat. Legământul este sfânt înaintea-lui Iehova. El chiar și spune acesta. „Legământul meu nu-l voi strica, nici ceea ce a eșit din buzele mele nu voi schimba.“ (Ps. 89 : 35).

Legământul și realizarea lui a cerut serviciul unui mare preot, ca în funcție de preot să ducă la îndeplinire serviciul de sacrificii. „Și nimeni nu și ea sieși onoarea aceasta, ce chemați fiind de Dumnezeu, cum era și Aron“. (Evrei 5 : 4) Deci dacă funcțiunea de mare preot jertfitori nimeni nu poate să și o'ce însuși, cu atâta mai mult nu poate să propună lui Iehova un legământ de jertfă. Deci să dovedește în unitate, că singur Iehova a putut alcătui legământul de jertfă și el l'a făcut de cunoscut la timpul potrivit.

Motive de pornire

„Ce a fost motivul acestui atât de mare legământ? Nu cumva Iehova a fost însetat de sânge. La el este izvorul vieții. (Ps. 36 : 9) El nu pofteste sânge, ca pe sine să îndestuleze. „De așa fi flămând nu și-și spune: căci a mea este lumea și plinitatea ei. Care mîinice eu carnea taurilor și beu sângele țapilor?“ (Ps. 50 : 12-13) „Ce-mi trebuie mulțimea sacrificelor voastre? zice Je-

Ihova: satul sunt de olocaustele de berbeci și de grăsimca îngrășătorilor și nu mai voese sângele taurilor, al mielilor și al țapilor." (Isaia 11:1) Motivul a fost iubirea și bunătatea mărturisită de Iehova, iubirea și mila au înlocuit împreună cu înțelegerea pentru câștigarea celor de lipsă.

Viața umană este un privilegiu sau drept sfânt (1 Moise 9:5). Adam a vătămât dreptul sfânt al vieții dat de Dumnezeu. La acesta Iehova a recomandat, ca cineva să păsească pe drumul de jertfă, ca păcătosul să-și poată reinnoi acest drept sfânt de viață. Iehova n'a pretins, ca cineva să jertfească: pentru aceea lucrul jertfii a fost împins de iubire. Jertfă este atât a lui Dumnezeu, cât aceluialalt care aparține părții de legământ, fiindcă Dumnezeu însuși s'a îngrijit și a orânduit despre jertfă. Tot lucrul a trebuit să pornească din bună voință lui Dumnezeu și din învoială voluntară a persoanei care stă pe cealaltă parte a legământului. Pentru aceea acest legământ a fost singurul aranjament care potrivit a putut servi scopul de a se îngriji de răscumpărarea omului. Libertatea de jertfire și dreptul de independență prin acesta nu sunt atinse.

Când și unde a fost încheiat

Ca să definim, că, unde s'a încheiat legământul de sacrificii, putem zice, că scopul legământului hotereste deducțiunea potrivită la aceasta. Un om desăvârșit a pierdut și pierdut dreptul de viață. Dumnezeu a voit ca acest drept de viață, să fie răscumpărat cu prețul unui alt drept de viață. Legea lui pretinde viață pentru viață. (5 Moise 19:21) Un om cu viață desăvârșită independentă a trebuit să se jertfească. O ființă spirituală n'a putut păși în legământ de sacrificii, și n'a putut să răscumpere ființă umană, fiindcă ea n'ar fi fost preț corespunzător. E adevărat, că natura lui Logos a fost transferată dela cea spirituală la umană, dar nu sunt dovezi Scripturale la aceea, că Logos în timpul transferării ar fi cunoscut legământul de sacrificii. Fiindcă a fost în deplină armonie cu voința lui Iehova, a venit pe pământ după voința lui, devenind om desăvârșit. El n'a fost conceput prin om căzut, ce prin puterea lui Iehova. Când a devenit major, fără îndoială a știut, că pentru răscumpărarea (răcâștigarea) vieții umane trebuie să facă ceva. El a fost gata să facă totul, ceea ce în acesta sau în altă privință era voia Părintelui. Acesta prin următoarele cuvinte chiar, de el folosite, să arată: „Iată vin în tuiul cărții scrise este pentru mine: îmi place să fac voia ta Dumnezeu meu". (Ps. 40:8-9.)

14 Pavel hotereste timpul încheierii legământului dela Iordan, când cuvinte mai sus citate s'au îndeplinit. Evrei 10:5 Atunci Isus pășind în lume ca om matur a trebuit să decidă, că aparține el lumii sau nu. Înainte de acest timp — deși era moștenitor — poziția lui în nimic nu se deosebea de a servului, fiindcă el a fost supt disciplină legământului legii — Galateni 4:1-2.

11 Când a sosit „timpul hotărât de Părintele“ o astfel de mișcare a voinței lui Dumnezeu a putut fi îndeplinită care până la acest timp era o taină pentru toți. — Acest timp a fost timpul hotărât de Tatăl, atunci când s'a întâmplat jertfirea omului Isus la Iordan. Pentru aceea să vede clar, că acesta a fost timpul potrivit pentru încheierea celui legământ, din care a rezultat jertfa omului Isus. Acolo s'a întâmplat din partea lui aceea neconditionată învoială, ca să facă voia Tatălui, orice ar fi aceea: și chiar dacă ar însemna moartea sa, el și la aceea a fost învoit. Jertfa mai întâi a fost a lui Iehova, fiindcă a dat de jertfă pe unicul fiu iubit, care era numai al său. Acesta ne arată aceea icoană când Avraam, care a închipuit pe Iehova, avoit să jertfească pe unicul său fiu, Isaac, care preumbrea pe Isus.

12 Iubirea lui Dumnezeu a fost aceea, care s'a îngrijit de jertfă închipuitoare de pe muntele Moria. Acesta este arătată prin următoarele: „Căci Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dădu pe fiul său unul născut, pentru ca oricine care crede într'însul să nu piară, ci să aibă viață vecinică". (Ioan 3:16) Deci e sigură și neresturnabilă deducțiunea, că legământul de sacrificii s'a încheiat pe pământ și nu în cer: și acesta a fost încheiat atunci, când Isus s'a consacrat pe sine și s'a botezat în Iordan. Acela s'ar vedea logic, că Isus înainte de aceasta ar fi înțeles, că el trebuie să se jertfească. După consăcerarea sa la Iordan îndată s'a dus în pustiu, ca să învețe planul Dumnezeesc. Fără îndoială, că în decursul timpului de trei ani și jumătate a serviciului său învățat planul Tatălui său.

Nu are mijlocitor

13 Este mijlocitor în legământul de sacrificii? Răspunsul este, că nu, fiindcă acesta a fost încheiat între Iehova și omul desăvârșit Isus, cari amândoi erau în stare pentru a încheia un legământ sau contract. De mijlocitor numai atunci este lipsă, dacă contractanții careva este neputincios sau incompetent (ne în stare a judeca). Încă nici pentru aceia nu e lipsă de mijlocitor cari ca membrii ai corpului lui Christos au ajuns în legământul de jertfă: pentrucă nimeni nu este tras în acela până atunci, pânăcând nu este îndreptătit și pentru aceea ca drept stă înaintea lui Iehova. Unii ca acești pentru aceea ajung în legământul de jertfă, pentrucă au fost îndreptățiți și primiți ca părți ale jertfei lui Christos.

Preot

14 Scripturile arată fără îndoială că Logos a fost marele oficiant executor la toate lucrurile de crearea lui Iehova. (Ioan 1:3) Preot este acela, care în calitatea oficioasă ca oficiant face servicii pentru altul. După Scripturi numai preot dintre oameni poate executa (isprăvi) serviciul slujbei de jertfă. Dela începutul creațiunii a fost cel mai înalt preot a lui Dumnezeu fiind-

că el a fost cel mai mare reprezentant a lui Iehova. Însă acum ajungând la timpul de jertfire pentru păcatul unui om desăvârșit, a fost lipsă de serviciul unui preot. Pavel referindu-se la relației preoțimei levetică cu sacrificiile adaugă: „Și încă cu mult mai cunoscut este, dacă după asemănarea lui Melchisedec să redică un astfel de preot, care s'a făcut nu după legea unei porunci trupesti, ci după puterea unei vieți neperitoare.” (Evrei 7:15—16.

¹⁸ Cuvântul folosit aici „să redică” nu însemnează că Logos n'a fost cel mai înalt preot la creerea tuturor lucrurilor din univers, ci cu mult mai mult aceea, că la acela timp când legământul de sacrificii s'a încheiat, acela este acel timp, când Dumnezeu a jurat, că el va fi preot după rânduiială lui Melchisedec. (Evrei 7:17-21.)

¹⁹ Înainte de acest timp Logos sau Isus n'a fost nemuritor; acum însă i s'a dat ocaziune pentru cea mai înaltă probă, în care dacă va sta cu reușită. Dumnezeu îi va da lui nemurire și va fi rădicat la cea mai înaltă treaptă de onoare al doilea după Tatăl în tot univers. Și tot atunci Dumnezeu l-a făcut autor de mântuire vecinică tuturor celor ce-l ascultă. (Evrei 5:8—10) Aceasta a compus baza legământului: și fiindcă a fost credincios până la moartea cea mai rușinoasă de cruce, Dumnezeu l'a prea înălțat pe el, prin aceea că ia dat nume care este peste tot numele. (Filip. 8:2—11) „Și iată el iarăși trăește în veci vecilor”, și nu va mai muri niciodată — Apoc. 1:18.

²⁰ După ce, dar, că legământul de sacrificii a fost încheiat la Iordan, și atunci Dumnezeu și-a dat cuvânt de jurământ, că Isus Christos va fi cel mai înalt preot după rânduiială lui Melchisedec și că după aceea nu va mai fi schimbare niciodată. Isus la Iordan a fost om perfect, unde datorințele de sacrificii au fost alăturate la oficiul lui, și s'a jertfit pe sine însuși. Legământul legii a fost încheiat în Egipt, și după apostolul Pavel începând de la acel legământ Isus a fost făcut mare archireu. „Căci lege a rânduit archirei oameni cari au slabiciuni, iar cuvântul jurământului făcut care a fost în urma legii pune pe fiul care este desăvârșit în veac. (Evrei 7:28) Atunci omul Isus s'a consacrat pe sine și încă pentru totdeauna: și prin cuvântul lui Dumnezeu și prin jurământ este prevăzut cu slujba de archireu pentru etern care cuprinde în sine și lucrul de sacrificii. De la acel timp începând toate sacrificiile consacrate lui Iehova lui, adică lui Isus marelui archieru trebuie prezentate. După Iordan n'a mai avut nici un înțeles să mai rămâie preoțimea levetică, care atunci și a ajuns sfârșitul. Lucrul de jertfă a preoțimei levetică a fost numai o preumbrire lucrării de jertfă a preoțimei lui Melchisedec.

O jertfă

²¹ Nici unul din rasa adamică nu a fost potrivit spre aceea, ca să fie jertfă de împăcare pentru omenire. Numai singurul om desăvârșit Isus a fost potrivit pentru o astfel de jertfă. Înainte de consacrarea Domnului

nostru n'a putut fi vorbă despre un legământ de sacrificii, pentru că începând de la Adam numai el singur a fost om desăvârșit pe pământ. Chiar nici ingerii din cer n'a putut să pășască în un astfel de legământ pentru răscumpărarea rasei umane, fiindcă la acesta era de trebuință om desăvârșit, ca să poată fi un preot corespunzător. De aici urmează, că nici o cauză nu a fost ca Iehova să descopere înaintea de venirea lui Logos pe pământ, că el va fi jertfă. El n'a putut să pășască în acest legământ, până n'a devenit om desăvârșit. Apostolul spune deslușit, că singurul Isus Christos este acela, care pășeste în legământul de jertfă, și că numai o singură jertfă este. „Nici ca să se aduce mai multe ori jertfă pe sine . . . acum dar la sfârșitul veacurilor s'a arătat o singură dată spre desființarea păcatului prin sacrificarea sa. . . . Astfel și Christos, fiind singură dată adus jertfă ca să înlătore păcatele multora.” — Evrei 9:25—28.

²² Atunci dar cum poate cineva să fie jertfă, ca să poată fi cu Christos? Urmează, că numai așa poate fi cineva jertfă primită înaintea lui Dumnezeu, dacă ca o parte a jertfei a lui Isus Christos este adus în ea. Din acesta jertfă, aceasta numai pe aceea bază o poate face, pe care o făcut și Isus. Pentru aceea jertfa lui Isus trebuie să fie prezentată în cer și depusă ca o bază pentru îndreptarea aceluia, cari sunt trași în acest legământ. Pentru aceea nu să închie legământ de jertfă cu fiecare separat, cari constituie corpul lui Christos, ce sunt toți una în Isus Christos. Fiecare, care este primit, este prezentat ca o parte a jertfei lui Christos.

Nu târguiață de comerț

²³ Nimenea nu poate să închie legământ cu Iehova în timpul consacrării sale din acel simplu motiv, că e imperfect nu e potrivit pentru legământ și că n'are jertfă cu care să poată păși în legământ. Fiecare să poate consacra pe sine spre a face voia lui Dumnezeu. Deci cum poate păși cineva în legământ de jertfă? Numai din grație lui Dumnezeu, prin Isus Christos. Omul învătă, că este păcătos, că Isus Christos este răscumpărătorul său, pe care Iehova l-a dat pentru răscumpărarea omului. Aceasta o crede și să predă pe sine cu totul lui Dumnezeu, uminduse să facă voia lui, chiar orice ar fi aceea. Credința lui în sângele lui Isus Christos îi oferă bază pentru aceea, ca Isus să'l poată prezenta pe el înaintea lui Iehova. Dumnezeu este acela, care îndreptându-se omul prin credință, Iehova îi socotește dreptul de viață umană, pe care acum Isus prin mila lui Dumnezeu ca o parte a sacrificiului său îl recomandă lui Iehova.

²⁴ Aceasta a fost simbolizată prin prezentarea țapilor în legătură cu cortul mărturie și biserică (3 Moise 16:9-16) Iehova prin aceea, că pe omul consacrat și îndreptat îl primește grațios ca o parte a sacrificiului lui Christos, prin aceasta dă individului cea mai mare ocaziunea a tuturor vârstelor. Cel mai mare privilegi și ocaziunea

este aceea, că poate să fie o parte de sacrificii a corpului lui Christos. O parte a suferințelor lui Christos a fost lăsată îndărăpt pentru dragostea față de corp, care nu este altul, de cât biserica. (Colos. 1:24) Însă personal în timpul consacrării sale nimenea nu poate să pue aceea condițiune, că pentru aceea să consacrează ca să fie primit ca o parte a sacrificiului și să fie luat în cer. Aceasta ar fi din partea lui o îndrăzneală afară din cale. Nici aceea nu poate zice nimenea, că cu acela înțeles să consacrează, ca să rămână pe pământ în veci. Singur Dumnezeu trebuie să decidă, aceasta. Voința lui Dumnezeu este aceea, ca să fie luați dintre oameni 144.000, cari vor fi membrii gloriosului corp a lui Christos, a căror umanitate trebuie să fie jertfită de către marele arhiepiscop ca parte a jertfei sale. Acestea sunt toți una în Christos. Dintre aceia cari se consacrează pe sine cu totul lui Dumnezeu, va eși la urma acel număr dorit care constituie corpul lui Christos.

Deși persoane particulare nu pot încheia legământ de jertfă cu Iehova, avantajul lui final este a persoanei: pentru aceea acesta e lucrul grației lui Dumnezeu. Isus Christos a încheiat legământul de sacrificii, pe când membrii particulare sunt aduși în legământ ca părți ale jertfei sale, pentru care așa sunt priviți ca și cum ar fi încheiat legământ de sacrificii. Răsplata lor va fi viață și mărire cu Christos. Iehova nu are folos din legământul de sacrificii, ce acela îl lasă cu totul spre binele omenirii. Pentru aceea Christos, adică viața lui de umilire și corpul vieții umane, în interesul morților este botezat în moarte ce rezultă din legământul de jertfă. Aceasta este asigurarea la aceea, că morții vor fi treziți spre aceea ocaziune, ca să primească binecuvântările izvorite din jertfa cea mare. Iar aceasta ocaziune este ocaziunea împăcării depline cu Dumnezeu. — 1 Corint. 15:29.

Deși în timpul de consacrare dorința cuiva poate fi aceea, ca să fie primit în legământ, totuși nu poate fi sigur despre aceasta. Prin aceasta să înțelege aceea dorință, ca să moară și să trăiască împreună cu Christos, aceasta însă numai Iehova poate să decidă. Iehova este acela, care potrivit voinței sale îndreptătește pe cel consacrat, ca să poată fi primit în legământul de sacrificii: iar Isus este acela, care junghee pe cel consacrat și îl prezintă ca o parte a sacrificiului său, presupus, că cu aceasta scop este îndreptățit. Cel ce să consacrează nu poate să decidă: trebuie să aștepte lucrarea Domnului. (Rom. 9:16) Cea mai mare grație, ce întinde Dumnezeu oamenilor, este că le primește a pași în legământul de jertfă cu Christos. Pentru aceea zice Pavel: „Căci vouă s'au dăruit pentru Christos, nu numai a crede în el, ce și ca să suferiți (moarte) pentru el”. — Filip. 1:29.

Relațiunile făgăduinței

Făgăduință dată lui Avraam a fost aceasta: „Intru sâmbânța ta se vor binecuvânta toate neamurile pământului.” Ce are a face făgăduința cu legământul de sac-

rificii? Răspunsul lui Pavel. „Fii făgăduinței sunt socotiți (de Dumnezeu) sâmbânța.” (Rom. 9:8) „Iar noi fraților, pre cum Isaac, suntem fii ai făgăduinței.” (Galat. 4:28) Avraam a avut un singur fiu acela, pe care după porunca lui Dumnezeu a trebuit să îl jertfească pe muntele Moria. Avraam acolo a jertfit pe Isaac, fiul său cel unul născut, pe care însă într'un simbol al învierii l'a primit îndărăpt. (Evrei 11:17—19) Aceasta jertfire lui Isaac și învierea lui simbolică a umbrat înainte, că „sâmbânța” prin care vor veni binecuvântările împăcării, trebuie să moară mai întâi moarte de jertfă și după aceea să învieze din morți. Aceasta a făcut Iehova cu iubitul său fiu, pe care Isaac l'a umbrat înainte. Fiecare, care este tras în legământ cu el, încă trebuie să moară și iarăși să învieze din morți, prin care va fi o parte în împăcarea omenimei căzute. Condițiile puse înaintea tuturor celor cari sunt primiți în legământul său, sunt următoare: „Acesta este cuvânt adevărat. Dacă murim împreună cu el, vom și trăi împreună cu el. Dacă răbdăm, împreună cu el vom și domni împreună cu el: dacă ne vom lepăda de el, și el sa va lepăda de noi.” (2 Timot. 2:11) Acestea împreună cu Isus Christos, cu capul, trebuie să sufere dispreț (lepădare) și trebuie să moară împreună cu el, ca să poată trăi și domni împreună cu el.

Preoții

Nu toți sunt preoți cei din legământul de jertfă? Membrii corpului său nu sunt preoți stanta? Ei însă nu sunt preoți jertfitori. Ei sunt numai ajutători ai marelui preot Isus Christos, care duce la îndeplinire sacrificiul bineprimit și jertfa pentru păcat. (1 Petru 2:5, 9; 3 Moise 16:6) Nici o persoană nu poate să aducă jertfă pentru păcat, pentru aceea, pentru că „o jertfă vecinică pentru păcat a adus omul Isus Christos”. (Evrei 10:12) Cefel de jertfe pot să aducă dar ajutătorii marelui preot? Pavel răspunde: „Deci printr'ansul să aducem totdeauna jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică fructul buzelor cari mărturisesc despre numele său. Iar de a face bine și a împărți să nu uitați; căci de jertfe ca acestea Dumnezeu are plăcere”. (Evrei 13:15, 16) — Vezi împreună și următoarele versuri: (Psalmii 27:6; 50:23; 51:19; 107:22; 116:17; 4:6) Acesta este serviciul înțelept al tuturor consacraților. — Rom. 12:1.

Adunarea sfinților

Iehova poruncește: „Adunați-mi pe cuvicioșii mei” Cine sunt cuvicioșii amintiți în acest text? E foarte clar că aceia cari s'au consacrat cu totul lui Dumnezeu și pentru aceea sunt fapturi blânde și cucernice. Aici e vorbă despre aceea clasă, despre care așa zice profetul: „Scumpă este în ochii Domnului moartea cuvicioșilor (engl. sfinților) săi. (Psalmii 116:15) Acest text să referă mai întâi la Isus Christos, iar după aceea la aceia „sfinți” cari sunt membrii corpului său. Cuvântul

„sfinți“ nu însemnează sfinți în înțelesul comun a cuvântului, ce aceia cari au ajuns în Isus Christos prin concepere și primire vecnică. Aceasta nu poate să arate pe aceia, cari au ajuns în legământ cu Dumnezeu prin jertfa animalelor și păsărilor, ce pe aceia cari sunt în legământul de sacrificii a lui Isus Christos.

²⁷ Din Scripturi să arată, că adunarea sfințelor să îndeplinește prin acele unelte ale Domnului, cari vestesc adevărul său. „Atot-puternicul Dumnezeu, Iehova, vorbește și chiamă pământul dela răsăritul soarelui până la apusul lui. Din Sion desăvârșire frumoșei, Dumnezeu strălucește. Dumnezeul nostru vine și nu tace: . . . El chiamă cerul de sus și pământul, ca să judece pe poporul său.“ (Psalmii 50 : 1-4) E clar deci că adunarea sfinților este înștiințată prin solia adevărului și prin serviciul celor din Sion.

²⁸ Profetul arată timpul când se va începe adunarea sfințelor. In textul de mai sus stă: „Atot-puternicul Dumnezeu Iehova, vorbește . . . dela răsăritul soarelui.“ Domnul Isus vorbind despre reîntoarcerea lui, a asemănat-o cu soarele răsărind, care luminează până la apus. In 1874 sau la începutul anului 1875 a fost, că soarele a început să se arate sau a două prezență a Domnului a putut fi cunoscută. Isus în parabolele sale a zis, că sfinții Domnului și reprezentanții săi falși vor fi lăsați să se dezvoalte împreună tot pe aceea țarină, pe care a două lui prezență o va marca (însemna). (Matei 13 : 39) Sfinții până atuncea au fost în Babilon. Așteptând a două venirea a Domnului.

²⁹ Dela începutul anului 1875 Dumnezeu a trimis solia adevărului celor veghetori și așa s'a început chemarea și strângerea lor. Aceasta s'a întâmplat prin strălucirea prezenței Domnului a două asupra cuvântului său și prin luminarea minții sfinților. Profetul a prezis prin următoarele cuvinte, că cefel vor fi simțurile inimii lor: „Când a întors Domnul pe captivii Sionului, eram ca cei ce visează. Atunci gura noastră de răs era plină și limba noastră de cântare; atunci să zicea între popoare; „lucrui mari făcut-o Iehova cu acestea! Da lucruri mari făcut-o Iehova cu noi, de aceea suntem veseli.“ — Psalmii 126 : 1—3.

³⁰ Profetul lui Dumnezeu zice: „El chiamă cerul de sus și pământul“. „Cel ce din etern șede pe cerurile cerurilor; iacă el face să răsune vocea sa, vocea puternică.“ (Psalmii 68 : 34) In acesta Isus Christos este ofițiantul său executor. Iehova îl chiamă pe el, ca să înceapă lucrarea adunării sfinților. Aceasta este în armonie cu începutul a două prezență a Domnului. Chiamă pământul: adică instrumentele lui pământeste încă au început la lucrarea lui de adunare. Fiecare, care primește lumina soarelui răsărind și o înțelege, are bucurie în aceea, ca să șue fraților săi vestile de bucurie. După aceea Domnul a început vestirea soliei prin aceea, că a trimis pe următorii săi pentru adunarea aleșilor din cele patru vânturi și dela o marginea cerului până la cea-laltă margine a lui. (Mat. 24 : 31) Cu-

vintele folosite aici „cele patru vânturi“ și „cer“ să vede că mărturisesc în mod simbolici lângă acel lucru, că adunarea este în general din toate acele părți ale pământului, unde sunt consacrații lui Dumnezeu.

Scopul adunării

³¹ După afirmațiunea Psalmistului scopul adunării este, că Dumnezeu „să judece pe poporul său.“ (Psalmii 50 : 4) Judecata trebuie ca să înceapă dela casa lui Dumnezeu. Isus a spus parabolă despre reîntoarcerea sa și despre socoteala cu aceia, cărora le-a încredințat interesele împărăției. (Mat. 25 : 14-30) Așa deci e clar că adunarea poporului său se face cu acel scop, ca lor să lișă dee o astfel de cunoștință despre planul lui Dumnezeu, ca să poată fi judecați și probați. Să fim cu atențiune că cum să potrivesc faptele naturale cu cuvintele profetului. „Zita pregătirei“ lui Dumnezeu să întinde dela 1875 până la 1918. In acest interval de timp Christos, marele sol cereș și prea-înaltul preot a lui Dumnezeu, a pregătit calea înaintea lui Iehova: și când adunarea a fost complectată, el deodată sau la timpul hotărât a intrat în templul său. (Malach. 3 : 1) Templul este clădit din unșii lui Dumnezeu. El a venit pentru judecată, ca cei aprobați să aducă Domnului jertfă (serviciul de laudă) în dreptate. El a făcut clar adevărul înaintea celor adunați, ca să poată aduce Domnului jertfă de laudă și că acesta s'o facă în armonie cu voia lui, și așa el șede, ca curățitorul de metal care prin topire curată metalul, ca să probeze și să curete pe aceia cari au fost ilustrați prin fii lui Levii. — Malach. 3 : 1—3.

³² Adunații au cuprins în sine pe aceia, cari ai fost primiți în legământul de sacrificii. E natural că aceasta trebuie să cuprindă în sine și pe aceia cari compun mulțimea cea mare. Acestea n'au fost adunați ca mulțimea mare, dar după ce au fost adunați s'a făcut lucrul de alegere. Din țigal de topire a eșit o mică clasă de rămășiță, pe când aceia, cari au rămas îndărăpt, în mod de lipsă s'a arătat o mare gloată sau o mulțime mare, aceasta s'a făcut după multă curățire a metalului.

Rămășița

³³ Clasa rămășiță a fost clarificată, fiindcă acestea sunt aceia, cari s'au predat pe sine supunerii ordinului Dumnezeesc. Acei cari compun clasă rămășiță și cari rămân într'acesta, nui ertat să urmeze drumul fărădelegii, dar poruncii Domnului trebuie să se supună cu bucurie până la capăt. Precum zice profetul: „Rămășița lui Izrail nu va mai face nedreptăți, și nici va mai spune minciuni, și în gura lor nu se va mai afla limba înșelătoare; căci ei vor paște, și se vor culcă și nu va mai fi cine să-i înșpăiminte“. (Țefania 3 : 13) In vestirea soliei lui Dumnezeu, trebuie să fie deschiși și îndrăzneți. Rămășița adunată vestește cu îndrăzneală cuvântul Domnului în aceasta ziua de judecată și astfel își manifestează iubirea față de el. (1 Ioan 4 : 17, 18) E clar că

tot la aceasta clasă să referă profetul când zice: „Domnul a deșteptat . . . spiritul rămășiței poporului; ca să mergă, și să lucreze la casa lui Iehova Dumnezeu lor”. — Hagai 1 : 17.

¹⁴ Părătorul, care îi păra înaintea lui Dumnezeu, a fost aruncat din cer. „Și ei l-au învins pentru sângele mielului, și pentru cuvântul mărturiei lor și nu și-au iubit viața lor până la moarte.” — Apoc. 12 : 10, 11.

¹⁵ Trebuie să fim cu atențiune că pânăcând rămășița să silește cu sânguință a isprăvi aceea muncă, care Dumnezeu ia încredințat, vrăjmașul face amarnice încercări spre a omînici, fiindcă ei țin poruncile lui Dumnezeu și au credință în Isus Christos. (Apoc. 12 : 17) Ce să zicem dară despre acea frați ai noștrii, asupra cărora se aduc grele învinuiri și cari chiar atuncia să sânguesc în serviciul Domnului? Trebuie să ne aducem aminte de aceea, că fiecare serv stă sau cade față de domnul său și că acela, care silește a servi pe Dumnezeu, este punctul de tîntă a lui Satan. Că Dumnezeu îl primește sau nu, nu este lucrul omului de judecat. Toată judecata trebuie încredințată lui Iehova. Și tot atunci toți adevărații consacrați ai Domnului se vor lupta umăr la umăr pentru evanghelle și nu se vor teme nici se vor înspăimînta de dușman pentru aceea, că Satan a folosit unele unelte spre aceea ca să răspândească învinuiri grele în contra fraților săi — Filip. 1 : 27—28.

¹⁶ Scris este: „Și templul lui Dumnezeu s'a deschis în cer și în templul lui s'a văzut chivotul legământului sânt”. Apoc. 11 : 19. Despre cefel de legământ e vorba aici. Așa să vede că aceasta este legământul de sacrificii, pe care clasă rămășiței îl vede cu mult mai bine și pentru aceea cu mult mai bine își înțelege datorințele și privilegiile față de Domnul. Ei dupăcum spune Psalmistul: „Leagă sacrificiul cu funii la coarnele altarului”. (Psalmii 118 : 27) Aceasta nu însemnează sacrificii de animale, și funii reale, pentru că focul le-ar arde, nici la jertfe moarte nu se referă, pentru că acele nu trebuie legate. Pentru aceea trebuie să fie vii, sacrifice de bucurie, și aceasta să referă la clasa templului, la rămășița, care păsește cu bucurie în slujba Domnului, fiindcă ei văd fulgerile eșind din templul, cari le descoperă legământul de sacrificii, pe care îl văd și înțeleg tot mai clar. Prin aceasta să explică aceea, că pentruce rămășița acum e parte în servicii cu bucurie.

Relațiunea legămintelor

¹⁷ Intre legăminte este relațiune intimă (lăuntrică). În legământul Avraamic, Avraam închipește pe Dumnezeu, soție sa, Sara, legământul Avraamic iar unicul său fiu Isaac „seminția”. Legământul Avraamic aduce în existență sămânția făgăduinței. Sacrificarea lui Isaac în chip preumbrește legământul de jertfă. Legământul dintre Iehova și Isus Christos pregătește „sămînța”. Corpul ei înjosit trebuie să-l jertfească. Iar rezultatul va fi sămânția cu corp glorificat. Legământul legii încheiat în Egipt a servit ca un învățatori pent-

ru protejarea și conducerea sămânției firești a lui Avraam, pînă atunci pânăcând n'a venit timpul încheierii legământului de sacrificii.

¹⁸ Legământul de jertfă a fost acomodat pentru pregătirea acelei „sămînții”, prin care trebuie să vie binecuvântările la toate familiile pămîntului. Legământul nou a fost încheiat pentru aceea, ca să poa binecuvântările făgăduite ca unealtă în lucrare toate aceste legăminte pentru aceea a fost încheiate și puse în lucrare, ca la uramă să impece pe om cu Dumnezeu. Lui Iehova Dumnezeu i se cuvine pentru aceasta toată gloria și onoarea.

¹⁹ Isus pentru că a fost credincios în consacrarea sa vouinței lui Dumnezeu, care vouință a însemnat moartea sa, Isus pentru aceea a devenit mijlocitorul unui mai bun, așezământ nou. „Isus este garantul unui legământ mai bun”. (Evrei 7 : 22) Din acest legământ mai bun vor rezulta binecuvântările pentru popor.

²⁰ Din legământul de jertfă a rezultat glorie pentru Isus, fiindcă a fost redicat la cea mai înaltă treaptă din univers, care reciproc a servit onoare lui Iehova. „Ca . . . orice limbă să mărturisască, că Isus Christos este Domn spre mărirea lui Dumnezeu Părintele”. (Filip. 2 : 5—11) Din acest legământ va rezulta glorie și onoare încă și pentru toți aceia cari din mila lui Dumnezeu au fost primiți în tînsul și s'au dovedit credincioși pînă la moarte. Isus a zis: „Fii credincios pînă la moarte și-ți voui da cununa vieții”. Aceasta nu însemnează credincioșie numai pînă la moarte, pentru că aceasta s'au consacrat pe sine lui Iehova pentru eternitate, ce credincioșie și către punctele hotărâtoare a sacrificiului, este care va răzulta onoare, glorie și rădicare la nemurire.

²¹ Aceia cari din mila lui Dumnezeu au fost primiți în legământul de jertfă, sunt în cea mai binecuvîntată și fără pîreche situație între toți aceia oameni cari au trăit cîndva pe pămînt. Acestea au fost luați din genul omenesc deprăvat, au fost îndreptățiți și primiți în legământul de sacrificii. Lor le zice Dumnezeu: „Căutați la stîncă din care sunteți ciopliți, și la gura groapei, din care v'ați tras”. — Isaia 51 : 1.

²² Acum credincioșii caută la Domnul. Înțeleg, că ei nu aduc nimic Domnului Dumnezeu, că numai iubirea și grația sa le face posibilitate ca să poată fi în legământul său, și dacă vor împlini cu credincioșie acest legământ prin îndeplinirea acelor lucruri, ce le sunt poruncite, vor ajunge în glorie. Acum privilegiul lor binecuvîntat este acela, că își pot preda corpurile lor de jertfă vie lui Dumnezeu, care este serviciul lor rațional. (Roma. 12 : 1) Și să-și dea din zi în zi cea mai bună sălînță spre serviciul și gloriificarea sa, cîntînd lauda numelui său.

Gloria lui

²³ Toți aceia cari au fost trași în legământul său de jertfă au dobîndit acel privilegi și însărcinare, ca să

glorifice pe Dumnezeu, până sunt încă în corpul de înjosire. Pe aceasta ia cumpărat Isus Christos cu propriu său sânge; iar ei s'au îndreptat, au fost primiți în legământ și concepuți prin Dumnezeu de fii ai săi. Pentru aceea trebuie să se silească spre a înalța mărirea lui. (1 Corint. 6 : 20) E clar, că aceia, cari fac aceasta, chiar așa ca Isus, vor fi disprețuiți. „De sunteți defăimați pentru numele lui Christos, fericiți sunteți, pentrucă spiritul măririi spiritul lui Dumnezeu să repausează peste voi, din partea lor să hulește, dar din partea voastră să mărește”. — 1 Petru 4 : 14.

“Nu ne-ar disprețui dacă n'am fi martori credincioși și adevărați a lui Dumnezeu. Aceasta este aceea ziua, în care trebuie să vestim răzbunarea Dumnezeului nostru în contra făcătorilor de rele și să arătăm, că numai adevăratul Dumnezeu este acela, dela care vine toată binecuvântarea. Pentru aceea, acei cari sunt părtași legământului de sacrificii, trebuie să fie credincioși până la moarte și cu bucurie să cânte onoarea numelui Iehova toate lucrurile tale și cuvioși tăi binecuvinteze-te. Vorbi-vor de mărirea împărăției tale, și istorisi-vor de puterea ta; ca să facă cunoscute faptele tale cele mari fiilor oamenilor”. — Psalm 145 : 10—12.

“Faptura nouă a fost alcătuită spre mărirea lui Dumnezeu. „Mai înainte rânduindu-ne pe noi spre înfiere către sine prin Isus Christos, potrivit găsirii cu cale a voinței sale, spre lauda măririi darului său, cu care ne-a miluit inel iubit”. — Efes. 5 : 6.

“Acum rămășița credincioasă va face de cunoscut mărirea lui și va fi înmărire lui pentru eternitate. Căci toate sunt pentru voi, ca harul prisositori, prin mulțumita mai multora, să prisosască spre mărirea lui Dumnezeu”. (2 Corint. 4 : 15) Aceia, cari sunt în legământul de sacrificii și vor fi credincioși până la moarte, vor fi pe vecie împreună cu Isus Christos spre laudă și gloria lui Iehova. „Aceluia fie mărirea în biserică cea în Christos Isus din generațiunea în seculi seculilor”. (Trad. eng.: „In toate vârstele fără de capăt.”) — Efes. 3 : 21.

Intrebări pentru studiile bereane

Fă deosebire între legământul Avraamic, al legii și între legământul de jertfă, scopul jertfelor și ținând în seamă aceea că părțile esențiale cari alcătuiesc legămintele să compun din jertfă. 1, 2.

Dovedește, că pretențiunea acestor jertfe era cu drept. Dă dovadă că cine a fost autorul legământului. Până când a fost ținut în taina acest legământ și pentruce? 3—6.

Ce a fost motivul care l-a împins pe Iehova la închirarea acestui legământ? Ce scop a trebuit să servească acela? Arată, cât a fost de potrivit acest arangement! 7—8.

Explică, ce jertfă cere legea, când a fost încheiat acest legământ! Acui a fost aceasta jertfă în primul-rând? Pentruce? Cum a fost aceasta preumbrită? E probabil, că Isus să fi știut înainte de Iordan despre jertfa cerută? 9—12.

Pretinde legământul de sacrificii mijlocitori? Pentruce? Cum pot să ajungă membrii corpului în legământ? 13.

Ce a fost poziția și oficiul lui Isus înainte de a deveni om? Când și unde a devenit el clarificat „preot în veci după rânduială lui Melchisedec”? Ce fel de scop mare formează baza legământului de sacrificii? Cum a suportat Isus proba, și ce ia fost răsplata? 14—16.

Ce datorinți preoțești a mai fost alăturate la oficiul lui Isus, la timpul consacării sale? În ce relație a stat acesta și cum a atins preoția levetică? 17.

Pentruce n'a putut fi legământul de sacrificii înainte de consacrarea lui Isus? Cum poate fi partaș oricine la acest sacrificii? 18, 19.

Ce să întâmplă la consacrare, și care este motivul de a putea fi bine primit? Ce fel de precauțiuni, limitări sau pretențiuni se cuprind în el? Cum se poate ajunge la îndreptare? Pentruce este aceasta esențial, și ce este scopul ei? Arată cauza, că pentruce s'a reținut îndărăpt o parte a „suferințelor lui Christos”? Când se va sfârși privilegiul de a jertfi? 20, 21.

În ce înțeles au încheiat membrii corpului legământ de sacrificii? Cui va aduce folos privilegiul legământului de sacrificii, și despre ce garantează acesta? Ce trebuie să facă cele ce dorește a pași în legământ cu Iehova? Ce este partea lui Iehova în acesta? Dar a lui Isus? 22, 23.

Cum să raportă legământul Avraamic la legământul de sacrificii? Explică chipul de pe muntele Moria și că ce e de lipsă ca acela să fie îndeplinit? 24.

Definește jertfa acelor cari sunt în legământul de sacrificii! Arată din Scripturi, ce fel de jertfe pot prezenta membrii corpului? Și ce nu pot prezenta? 25.

Ce este înțelesul cuvântului „cuvioși”? Psalmii 50 : 5. Cine sunt și prin ce unelte să face adunarea? 26, 27.

Arată din Scripturi, când a trebuit să se înceapă adunarea cuvioșilor, și cum este în armonie cu începutul pretenției Domnului a două! 28, 30.

Ce a fost ziua „pregătirei” lui Iehova? Ce s'a întâmplat atunci și pentruce? Pe cine cuprind în sine cei adunați? Ce este-decursul și scopul zilei de judecată și va fi succesul ei? 31, 32.

Citează locurile din Scripturi spre a documenta că ce deosebește pe clasa rămășița! Cum biruiesc? Ce fel de purtare trebuie să aibă credincioșii față de adversari și acuzători? Explică însuflețirea și bucuria rămășiței! 33—36.

Ce este scopul final al legământului lui Iehova? Arată relația legămintelor? 37—40.

Asimilează starea de mai înainte și acum, acelor ce sunt în legământul de sacrificii! Acui este meritul acesta? Dela ce atârnă moștenirea lor viitoare? 41, 42.

Ce fapte trebuie să călăuzeze pe cei credincioși spre aceea, ca să continue laudă lui Iehova? Din ce trebuie să constee aceasta laudă? La ce mod de tratare se pot aștepta credincioșii din partea altora și pentruce? Cum trebuie primită aceasta și pentruce? 43, 44.

Care este scopul lui Iehova cu făptură nouă? În ce legătură stă credincioșia de acum cu privilegiile mărețe ale „vârștelor viitoare”? 45, 46.

W. T. 15 Aprilie 1928.

Legământul nou

„Iacã, vin zile, zice Iehova, când voi incheia legãmânt nou cu casa lui Izrail și cu casa lui Iuda. . . . ci aceasta este legãmântul, pe care'l voi incheia cu casa lui Izrail: dupã zilele acele zice Iehova, voi pune lege mea in lãuntru lor, și o voi scrie in inimile lor, și le voi fi Dumnezeu, și ei 'mi or fi popor.“ — Ieremia 31 : 31, 33.

Iehova a promis, cã va incheia un legãmânt nou cu Izrail și Iuda. El desigur va indeplini aceasta promisiune. Expunerea „legãmânt nou“ nu inseamnă, cã acest legãmânt e ceva cu totul nou sau conține lucruri cu totul noi. Legãmântul legii fondat in Egipt, a fost o inchipuire de model a legãmântului nou. Ultimul pentru aceea sã numește nou, fiindcã aceasta o astfel de regularitate va aduce la indeplinire, pe care legãmântul legii fondat in Egipt n'a putut sã o facã. Legãmântul legii a fost șters cu totul și rãdicat; pentru aceea legãmântul nou nu este reinnoirea celui dintãi sau al legãmântului legii. Acel legãmânt, fondat in Egipt, și care este legãmântul legii, a ținut incã 635 de ani dupã ce profetul Ieremia in textul de mai sus a profeșit despre noul legãmânt. Aceasta dovedește, cã legãmântul legii nu referitor la timpul sãu a fost vechiu, nici inainte de a fost incheiat cu 430 de ani inainte de fondarea legãmântului legii in Egipt, și totuș legãmântul Avraamic nu se numește vechiu.

Pavel afirmã, cã Sara reprezintã legãmântul Avraamic, pe când Agara legãmântul legii. (Galat. 4 : 24) Avraam dupã moartea Sarei nu și-a reinnoit legãmântul cu Agara, ce și-a luat altã soție, a cãrei nume era Chetura. Avraam a avut dela Chetura șase fii. E clar cã pe cum Agara a inchipuit legãmântul legii, așa Chetura a inchipuit legãmântul nou. Acest chip incã invață aceea, cã legãmântul nou nu este o reinnoire celui vechi, ce acela este cu totul o regularitate nouã.

Pentru ce cu Iudei?

A fost Dumnezeu obligat față de Iudei, ca ingrijisã a incheia cu ei un legãmânt nou? Acel legãmânt, care l'a incheiat cu ei in Egipt, l'au rupt de tãtãtori. El n'a fost obligat, ca sã inchie cu ei un legãmânt nou. Ei cu aceea au supãrat pe Dumnezeu, cã sau întors cãtre organizațiunea lui Satan. Pentru aceea a zis Dumnezeu lui Moise, cã avrãt sã nimiceascã pe Iudei. „Ei curãnd foarte s'au abãtut dela calea, care le-am arãtat eu; ei își fãcurã vișel turnat, și sã inbinarã mãntea lui, și-i sacrificarã și-i ziserã: aceasta, o Izraile!

sunt zeii tãi, cari te-au scos pe tine din pãmãntul Egiptului! Și Dumnezeu zise lui Moise: Eu vãd acest popor, și iacã, este popor incãpãtinat. Acum lasã-mã, ca mânia mea sã se aprindã asupra lor, și sã-i stãrlesc pe dãnșii; iar pe tine te voi face națiune mare.“ — 2 Moise 32 : 8—10.

Moise a fost direct un urmaș a lui Avraam. Dumnezeu prin Moise ca fondatorul lor ar fi putut incepe o națiune nouã, și dupã aceea ar fi putut pãși in legãmânt cu aceasta națiune. El chiar și așa și-ar fi realizat scopul sãu. Inșã Dumnezeu n'a nimicit pe Izraeliți. Și pentru ce n'a fãcut acesta? Fiindcã a fost vorbã despre numele sãu. Nu numai lui Avraam și fiului sãu a fãcut fãgãduinã, ce dupã fãgãduinã sa și Șilo a trebuit sã se tragã din sãmãnța lui Iuda. Moise s'a întors cu cerere cãtrã Dumnezeu și a zis: „Pentru ce Egipteni sã vorbeascã și sã zicã: spre nenorocirelor i-a scos pe ei, ca sã-i omoarã printre acești munți, și sã-i piardã de pe față pãmãntului? Intoarce-te dela aprinderea mâniei tale, și imblãnzește-te de acest rãu, ce cugești poporului tãu; adã-ți aminte de Avraam și de Isaac și de Izrail, servii tãi, cãrorã tu le-ai jurat pe tine însu-ți, și le-ai promis: Eu voi inmulți sãmãnția voastrã ca stelele cerului; și tot pãmãntul acesta pe care e-am promis, il voi da sãmãnției voastre, ca sã-e moșteneascã in etern.“ — 2 Moise 32 : 12—14.

Alte locuri din Scripturi aratã, cã era vorba despre numele lui Iehova. „Pentru numele tãu nu ne lepãdam; nu lãsa de badjocurã scaunul mãririi tale! Adã-ți aminte de legãmântul tãu cu noi și nu-l rupe.“ (Ieremia 14:21) Dumnezeu și-a dat cuvãntul, și așa numele lui, pre cum și cuvãntul lui erau trase in acest lucru. Aceasta a fost cauza temeinicã la aceea, cã pentru ce n'a stãrșit pe Izrail. „Pentru numele meu amãn mânia mea, și pentru lauda mea mã stãpãnesc, sã nu te stãrlesc.“ (Isaia 48:9) „Decãt pentru numele meu ca sã nu se profaneze inaintea popoarelor, intre cari ei se aflau, și inaintea cãrorã m'am fãcut lor cunoscut, lucrata-m scoțindu-i din pãmãntul Egiptului.“ (Ezechiel 20:9) „Atuncea zisu-mi-am: vãrsa-voi mânia mea asupra-lor in pustiu ca sã-i nimicesc. Decãt lucrata-m pentru numele meu, ca sã nu se

profanze înaintea cărora i-am scos". — Ezechiel 20 : 13, 14.

"Iehova a voit să facă de cunoscut lui Izrail și la toate făpturile sale, că el este singurul adevăratul Dumnezeu și nu se poate alt-cumva de-a ajunge la viață decât numai prin portul grațios a darului său. Aceasta adevăratele următoarele cuvinte zise de profet: „Vă voi scoate dintre popoarele, și vă voi aduna din țările, unde sunteți împrăștiati, cu mâna puternică, cu braț întins și cu mânia, răvărsată. . . . Și veți cunoaște că eu sunt, când vă voi face aceasta pentru numele meu, nu după mările voastre cele rele, nici după faptele voastre cele stricate, casa a lui Izrail, zice Iehova, Domnul". — Ezechiel 20 : 34, 44.

Părțile încheiatoare de legământ

"Deoparte Iehova închie noul legământ, dar cine figurează de ceaparte? După cuvintele profetului Ieremia, Iuda și Izrail. „Voi încheia legământ nou cu casa lui Izrail și cu casa lui Iuda". Dumnezeu prin profetul său aceasta le zice: „Cum m'am judecat cu părinții voștri în pustiu pământului Egiptului, așa mă voi judeca cu voi, zice Iehova Domnul. Și vă voi trece pe supt toiaș, și vă voi aduce în legăturile legământului." „Și voi întări legământul meu cu tine, și vei cunoaște că eu sunt Iehova". — Ezechiel 20 : 36, 37; 16 : 62.

"Dar cum poate să ajungă Izrail în legământ, dacă sunt în raport contrar cu Dumnezeu? Răspunsul îl putem vedea în cuvintele zise de profetul lui Dumnezeu: „In zilele acelea și în timpul acela zice Iehova, veni-vor la Izrail și fiii lui Iuda împreună, mergând și plângând, umbla-vor și vor căuta pe Iehova, Dumnezeul lor. Întreba-vor de călea Sionului, și întorcând fețele lor într'acolo zice-vor: „Veniți și să ne lipim de Iehova cu legământ etern care nu se va uita." — Ieremia 50 : 4, 5.

"Să fim cu atențiune că ei pentru a se împărtași în legământ cu Iehova trebuie să vie la Sion. Ei nu pot singuri să încheie legământ cu Domnul. Sionul este organizația lui Dumnezeu. Fiindcă Isus Christos este capul Sionului, acest nume îndeosebi să referă la persona sa. Fiindcă Izrael și casa lui Iuda, sunt în raport contrar cu Dumnezeu, nu sunt în stare a încheia legământ cu Iehova. Și chiar aceasta stă referitori la toți oamenii. Deci e de lipsă, ca Izrael să aibă pe așa cineva, care este în stare, ca în locul lor și pentru ei să lucreze, să iee răspunderea legământului și să vie direct în atingere cu Iehova, Dumnezeu. Despre aceasta persoană destoinică Pavel scrie următoarele: „Și așa tot Izraelul va fi mântuit, după cum este scris: „Veni-va din Sion Mântuitorul, și va înlătura necucernica dela Iacob: și aceasta este legământul meu pentru dânșii, când voi fi înlăturat păcatele lor". — Romani 11 : 26, 27.

¹⁰ Contractanții deci sunt deoparte Iehova și de altă parte acela, pe care Iehova l-a denumit, ca reprezentant a lui Izrail în locul lui și pentru interesele lor să intervină. Acest cineva trebuie să fie destoinic spre aceea, ca să iie slăbiciunile și păcatele lui Izrail. Iudei încă sunt părtași la binecuvântările sacrificiului de răscumpărare adus pentru toți, pentru că Isus și-a dat viața sa răscumpărare pentru toți. (1 Timot. 2 : 5, 6) Isus totodată a izbăvit pe Iudei și de blăstămii legii, fiindcă pe acela, adică legământul legii, pironind-ul pe cruce l'a sters. Iudei în toată viața lor erau supuși servituii, fiindcă n'au putut îndeplini legea, care le arăta lor că sunt păcătoși, deci sunt supt robiea păcatului și a morții. Legământul de sacrificii încheiat la Iordan aduce Iudeilor acel folos, că le arată un drum de scăpare, din aceea neputință, care s'a îngreunat asupra lor. Legământul de sacrificii s'a încheiat la Iordan. Dumnezeu de atunci a privit ca complectat legământul lor. Fiindcă Isus a eliberat pe Iudei din servitutea ce s'a îngreunat asupra lor, imediat a devenit moștenitor cu drept a Iudeilor, și așa este dreptul său, ca în locul lor și pentru ei să lucreze. El este competent și ales de Iehova, să procedeze și să închie noul legământ.

¹¹ Iudei încă nici acum nu sunt în stare, spre a păși în legământ cu Iehova Dumnezeu. Dacă din fapte vor recunoaște, că legământul nou s'a încheiat, atunci acela de sigur nu s'a încheiat direct cu Iudei. Scripturile arată, ca Christos este capul organizației lui Dumnezeu, cel care este din acesta organizație din Sion, acela este care în locul lui Izrail și pentru el lucrează și prin care Izrail va ajunge în legământ. Pe scurt legământul nou este încheiat de o parte între Iehova, și de altă parte între Isus Christos ca reprezentantul competent a casei lui Izrail și casei lui Iuda. Totodată acest legământ sărvește și spre binele întregii omeniri.

Când și unde a fost încheiat

¹² Sunt convingătoare dovezile Scripturale, că legământul nou a fost încheiat între Iehova și Isus ca reprezentantul lui Izrail, la timpul omorârii lui Isus ca mielul adevărat de pască. În 33 după Christos, în a patrusprezecea zi a lunii Nisan, Isus a intrat cu învățăceii săi în Ierusalim, ca să mănânce mielul de pască rânduit de legea Iudeilor. Fiindcă Isus a fost antipul mielului de pască omorât în Egipt, el a trebuit să îplinească chipul, care a pretins viața lui. Era de lipsă, ca Isus să mănânce pasca, înainte de a suferi moarte. După mănăncarea mielului de pască în 33 după Christos, Isus a întocmit serbarea morții sale. Tot atunci sângele său vărsat l'a denumit ca sângele noului legământ. „Pe când mâncau ei Isus a luat o pâine: și după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat ucenicilor, zicând: „Luați,

mâncăți: aceasta este corpul meu. Apoi a luat un pahar și după ce a mulțumit lui Dumnezeu l-a dat, zicând: „Beți toți din el: căci acesta este sângele meu, sângele legământului celui nou care să vărsă pentru mulți, spre eretarea păcatelor”. — Matei 26 : 26—28.

¹³ Aceasta este primul cuvânt, tradus legământ în noul testament. Cuvântul testament este origina greacă, care înseamnă legământ. Aceste cuvinte le-a zis Isus, care singur era în stare atunci a înțelege și a explica pasca. Isus aci s'a referat la sângele său, care a fost vărsat chiar într'aceea de sânge a mielului omorât în Egipt la închierea legământului legii. Cuvintele profetului arată, că legământul legii a fost încheiat în Egipt: „Nu după legământul, ce l-am încheiat cu părinții lor în ziua, în care l-am luat de mână, ca să-i scot din pământul Egiptului, legământ, pe care l-au frant, deși aveam dreptul de sor, asupra lor, zice Iehova”. (Ieremia 31 : 32) Israel a fost scos din pământul Egiptului, în ziua în care, a fost preumbrită moartea mielului adevărat de pască și a fost hotărât timpul inchierii legământului nou.

¹⁴ Pavel vorbind despre intraducerea sărbătorii memorabile a moartei lui Isus, care s'a întâmplat chiar în noaptea zilei când Isus a murit, zice: „Asemenea a luat și paharul după cină, zicând: Acest pahar este noul testament prin sângele meu, acesta faceți de câte ori îl veți bea spre amintirea mea!” (1 Corint. 11 : 25) Pavel a grăit cu competență și singură deducțiune, care poate fi trasă din cuvintele lui, este, că atunci a fost încheiat legământul: și sângele lui Isus, care s'a vărsat în aceea zi, a fost sângele întăririi și asigurării legământului. Chiar în legătura cu aceasta a zis Pavel: „Paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm, nu este împărțirea cu sângele lui Christos”. (1 Corint. 10 : 16) El chiar la acela pahar s'a adresat, despre care Isus a zis, că aceia este sângele noului legământ.

¹⁵ Pentru sprijinirea acestui raționament (cuget) Pavel a zis mai departe următoarele: „Căci unde este testament, acolo trebuie să fie vorbă despre moartea celui ce face testamentul. Căci testamentul are putere în privirea celor morți, almintrelea este fără putere, pânăcând trece cel ce face testamentul”. (Evr. 9 : 17-18) Apoi Rotherham îl redă așa după cum și Cornilescu: „Pentru că un testament nu capătă putere de cât numai după moarte. N'are nici o putere câtă vreme trăește cel ce face testamentul”. Trad. Diaglot (englez.) „Legământul este tare asupra jertfei celor morți”.

¹⁶ La legământul legii încheiat în Egipt, Moise a pășit în legământ pentru Israel, al cărui legământ sângele era sângele mielului de pască. Atunci Moise a murit în mod simbolic prin miel. Moise care amurit în mod simbolic în a patrusprezecea zi al lunii Nisan a preumbrat pe Isus, care în 33 după Christos tot în a patrusprezecea a

lunii Nisan a murit. Testatorul este acela, care după ce a făcut testamentul a murit. Isus a fost acela care a făcut testamentul, care după ce a încheiat contractul sau legământul chiar în aceea zi a murit. De cealaltă parte a legământului a stat Iehova care nu poate să moară. În acest legământ a murit omul. Afară de orice îndoială acesta accentuează timpul legământului. Dumnezeu însă a dat jertfa destinată moartei și anume pe preaiubitul său fiu, și așa Iehova a luat parte în jertfa. Așa deci, pre cum zice Pavel, legământul a devenit tari după moartea jertfei. Timpul potrivit pentru închierea noului legământ a fost aceea zi, când s'a sfârșit legământul legii. Iar legământul legii s'a sfârșit la 33 după Christos în a patrusprezecea zi a lunii Nisan, chiar în aceea zi, când Isus a murit, și chiar în aceea zi a fost încheiat noul legământ.

¹⁷ Fiindcă Isus a fost adevăratul contractant a legământului în interesul lui Israel, n'a fost de lipsă, ca închierea legământului să fie așteptată până la răstatornicirea lui Israel, sau să aștepte până la începutul răstatornicirii: nu este cauza nici spre aceea, ca sângele lui Isus să fie păstrat până la glorificarea bisericii și după aceea să fie folosit la închierea noului legământ. Nici aceea nu este necondiționat de lipsă, ca prețul de răscumpărare să fie plătit înainte de închiere noului legământ.

¹⁸ Fiindcă legământul nou Iehova îl închie cu Israel, e clar, că e lipsă de mijlocitor. Iehova nu poate să fie inconsecvent (fără de rânduială) și nu poate să pășească în legământ direct cu un astfel de popor sau persoane, cari nu sunt în armonie cu el. Iudei n'au fost în armonie cu el. Isus a spus pe față aceea hotărâre a lui Iehova că casa lor să va lăsa pustie. Iudei nu l'au primit pe Isus ca de rege a lor, ci l'au lepădat. Ei n'au ținut legământul legii și erau supt servitutea păcatului. Deci cine putea să fie mijlocitorul lor? În substanța numai singur Isus, care singur a fost om desăvârșit pe pământ și în deplină armonie cu Iehova Dumnezeu.

¹⁹ Mijlocitorul este acela, care e apt pentru a încheia contract și stă între contractanții neapți și care umblă ca locțiitor în locul și în interesul contractantului neapt. Acesta regulă este și în organizațiile lumesti. De exemplu, un om major voește să închie contract cu un copil minor sau cu unul bolnav de minte, care contract să referă la interesele averii acestora. Omul major e apt pentru contract înaintea legii, însă minorul său cel bolnav de minte nu. În astfel de cazuri judecătoria competentă denumește o altreilea persoană, care corespunde cerințelor legii, ca epitrop (tutor) sau mijlocitor în interesul și în locul celui de supt epitropie să facă închierea contractului. Atunci contractul să închie. E de lipsă

ca aceasta să fie încheiat de o parte direct de un om major, care contractează pentru sine. De cealaltă parte trebuie un astfel de om major să încheie, care ca tutor sau locuitor legitim contractează în locul sau interesul . . . i. fiindcă el este sau minor sau bolnav de minte. Dacă minorul crește sau cel bolnav de minte să vindecă, nu mai este lipsă de epitrop sau mijlocitor; și acest oficiu încetează.

²⁰ Iudei n'au fost apti pentru contract, fiindcă s'au născut în păcat și au fost concepuți în nelegiuire. (Psalmii 51 : 5) Legământul lor încheiat prin Moise ca mijlocitorul lor n'a condus la scop, fiindcă și ei, și Moise, au fost imperfecti. Isus a pus capăt legământului legii, care în timpul crucificării sale a fost pironit pe cruce. El a împlinit legământul legii, care s'a învechit. Cu moartea lui l'a împlinit pe acesta. Și pentru aceea (adică fiindcă sângele lui Christos șterge păcatul) el este mijlocitorul noului legământ, că „supunându-se morții spre răscumpărare dela abaterile făcute supt legământul cel dintâi, să primască cei chemați promisiunea moștenirii legământului etern”. (Evr. 9 : 9 : 15) Iudei erau păcătoși din cauză păcatelor făcute supt legământul legii, din care sângele lui Christos i-au răscumpărat. Pentru aceea el este acela, care a fost pregătit și Tehumit spre aceea, ca să intervină ca mijlocitor a celui legământ nou, care cu acela scop a fost încheiat în interesul lor și în interesul întregii omeniri, ca cei supuși și ascultători să devină împăcați cu Dumnezeu.

²¹ Ca spre dovadă mai departe, că legământul nou a fost încheiat și că Isus este mijlocitorul lui, ne îndreptăm către următoarele cuvinte a lui Pavel adresate bisericii: „Ce v'ați apropiat . . . de Isus, mijlocitorul noului legământ”. (Evr. 12 : 22—24) În timpul, când Pavel a scris aceste cuvinte, Isus a fost mijlocitorul și legământul a fost încheiat, fiindcă legământul a trebuit să fie încheiat cu un astfel de mijlocitor, care singur a fost apt spre aceea.

²² Referitor la legământul cel dintâi apostolul Pavel a zis, că și acela avea regulile de serviciu Dumnezeiesc și un locaș pământesc de închinare. (Evr. 9 : 1) El și aceea a zis, ca aceste lucruri ilustrează un loc de închinare mai bun și mai bun serviciu Dumnezeiesc în legătură cu el. În legătură cu cortul marturiei din pustiu o slujbă de serviciu Dumnezeiesc. Iar aceia cari făceau serviciul, au fost din preoțimea levitică. Adevăratul sanctuar e „ne făcut de om” ce însuși cerește în care Isus Christos marele arhieru îndeplinește serviciul. Ceea ce s'a făcut în cortul mărturiei din pustiu, preumbrea ceea, ce va face Isus Christos în relație cu sanctuarul cerește. Serviciul lui Isus Christos e cu mult mai însemnat, de cât serviciul cortului. Prin credincioșia lui până la moarte s'a îngrijit de marele sacrificii de răscumpărare. Făcând

acesta, s'a oferat pe sine ca mare jertfa pentru păcat. După aceea oferă și pe membrii corpului său, cari din mila lui Dumnezeu sunt aduși în legământul său de sacrificii. Acest serviciu îl îndeplinește ca un serv sau preot.

²³ Ce a mai primit el afară de acest serviciu însemnat? A fost făcut mijlocitorul noului legământ. „Dar acum Christos a căpătat o slujbă cu a tăta mai înaltă de cât alor, cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun de cât cel dintâi, căci este așezat pe făgăduinți mai bune”. (Evr. 8 : 6) Baza acestui nou legământ este sângele vărsat pentru omenire, și acesta dă pentru omenire făgăduința lucrurilor mai bune, de cât cum a dat vechiul legământ. Servii vechiului testament au murit și n'au fost în stare a mântui pe **Îsrail** în acest legământ. Dar Isus Christos, mijlocitorul așezământului nou poate mântui cu deplinătate. Acesta este adevărat pentru aceea, pentrucă el trăește pururea și are preoție eternă. „Dar el, fiindcă rămâne în veac, are preoția neștrămutată; de aceea poate să și mântuiască cu desăvârșire pe cei cari să apropie printr'ansul de Dumnezeu, fiind totdeauna viu spre a se ruga pentru dânsii”. — Evrei 7 : 24, 25.

²⁴ Noul legământ nu numai că are făgăduinți mai bune, ce este fondat și pe sângele prețios a lui Isus Christos, care promite viață vecinică tuturor celor credincioși și supuși.

Garanție

²⁵ Tatăl l-a primit pe Isus la Iordan ca marea jertfă pentru păcat. Acolo a fost denumit spre aceea ca să îndeplinească datoria ca preot jertfitori. El a fost preotul celui prea-înalt; și pentru aceea preot după rânduiala lui Melchisedec. Atuncea și a dat Dumnezeu jurământul, că Isus Christos va fi arhierul pururea și în aceasta nu va mai fi schimbarea. Aceasta s'a întâmplat cu trei ani și jumătate înainte de încheierea noului legământ. Să fim atenți la argumentul apostolului Pavel referitor la aceasta: „Cu atâta s'a făcut Isus garantul unui legământ mai bun”. — Evrei 7 : 22.

²⁶ Întrebăm, cu cât? De sigur prin jertfă de răscumpărare s'a făcut Isus garantul noului legământ, fiindcă sângele legământului este sângele său. Immediat după consacrarea sa Iehova și-a dat jurământul, că el este preot după rânduiala lui Melchisedec. Deci prin jertfirea de sine s'a făcut garantul legământului, și încă prin jurământul lui Iehova s'a făcut duplu sigur. Aceasta o arată următoarele cuvinte apostolului Pavel: „Și fiindcă lucrul acest nu s'a făcut fără jurământ, căci, pe când leviții să făceau preoți fără jurământul celui ce i-a zis: Domnul a jurat și nu se va căi: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec”. — Evrei 7 : 20, 21.

²¹ Isus deja era preot după rânduiala lui Melchisedec, dar acum în timpul consacrării sale a devenit preot vecinic fără de putința schimbării și după rangul lui Melchisedec. Deci prin sângele lui și prin jurământ s'a făcut garantul unui așezământ mai bun. Profetul lui Dumnezeu referitor la el a zis: „Eu Iehova. . . te voi face legământ poporului”. (Isaia 42:6) Aceasta profecie în primul rând trebuie să se referă la Isus. Membrii corpului trase în legământul lui după aceasta vor fi părtașii servului, la care să referă profecția în al doilea rând.

²² Așa să vede, că deducțiunea la loc este aceea, că Isus la timpul consacrării sale s'a făcut garantul noului legământ, însă închierea acestui legământ s'a făcut la timpul morții sale. Fiindcă acela a trebuit să fie încheiat cu el ca cu mijlocitorul lui Israel și a întregii omeniri, urmează deci că el la timpul morții sale pe Calvar a devenit mijlocitorul noului legământ. Pentru aceea chiar în seara înaintea morții sale, în aceea ziua, a rădăcat paharul și astfel a grăit către învățăceii săi: „Aceasta este sângele meu (simbolic) a noului așezământ care să varsă pentru mulți spre ertarea păcatelor”. (Matei 26:28) Deci sângele lui Isus a câștigat răscumpărarea, care tot atuncea a servit pentru sigilarea sau întărirea, noului legământ.

Tragerea membrilor corpului în el

²³ Cuvântul folosit aici „introducere” înseamnă aprobare și întărire, pornirea faptelor sau lucrării, așezarea, înfăptuirea primului paș a mișcării. Din Scripturi să vede sigur, când legământul nou să introduce și își începe lucrarea, și biserica, care este corpul lui Christos, încă va lua parte în lucrarea de mijlocire. De unde putem să deducem aceasta? Fiindcă membrii corpului au fost primiți în legământul de jertfă și prin Isus Christos au fost prezentați ca părți ale sacrificiului său, și pentru aceea au devenit părtașii lui Christos, împreună lucrători cu el ca membrii ai corpului în slujba noului legământ.

²⁴ Dumnezeu zice prin profetul său: „În timpul îndurării te-am ascultat, în ziua mântuirii te-am ajutat, și te voi păzi, și te voi da de legământ poporului, ca să reîntorcești țara, și să faci să moștenească moștenirile pustiite”. (Isaia 49:8) Pavel citază aceasta profecie aplicând-o bisericii (2 Corint. 6:2) Aceasta este dovada la aceea, că membrii corpului lui Christos constituie clasa servului și împreună cu capul, cu Isus Christos sunt făcuți de legământ poporului pentru răzidirea pământului. Aceasta chiar aceea dovedește, că membrii corpului împreună cu capul cu Isus Christos, vor lua parte în aranjarea legământului. Pavel și aceea arată, că profecția să referă la membrii corpului în timpul alegerii și dezvoltării bisericii. În decursul acestui timp ei sunt membrii servului și urmații a lui Christos pent-

ru vestirea soliei împăcării. Pentru aceea zice apostolul că trebuie să grijască, ca să nu primască în zădar marle har a lui Dumnezeu.

²⁵ Învață Scriptura, că biserica, care este corpul lui Christos, are de a face ceva cu închierea sau sigilarea noului legământ? Membrii corpului n'au nimica de a face cu închierea noului legământ, din acel simplu motiv, fiindcă legământul a fost încheiat între Iehova și Isus Christos ca reprezentantul genului omenesc încă atunci, când nimenca încă nu era născut ca membru al bisericii lui Christos. Scriptura nu vorbește nimic despre sigilarea noului legământ, cu atât mai puțin despre aceea, că biserica ar avea ceva rol în aceasta. Iară ne adresăm la argumentarea apostolului Pavel amintită în Evrei 9:17, în care afirmă aceea, că testamentul are putere în privința jertfelor moarte. Jertfa de moarte a omului Isus Christos a fost aceea, al cărei sânge a întărit legământul. Legământul a devenit cu efect începând dela momentul morții sale. De atunci începând este sigur, tare și ferm pentru eternitate. Nu va fi deci așa ceva în legătură cu legământul nou, care la facerea documentului cu contractanții pământești, să se numească sigilare.

²⁶ Începând dela Rusali, cari a urmat la câteva zile după închierea legământului nou, au ajuns și oamenii în legământul de consacrare. Atunci au fost primiți în învățării ca părți a sacrificiului lui Christos și această de atuncea referitor la creștini. Ajungerea lor în Christos i-a îmbrăcat (însărcinat) cu serviciul împăcării și a devenit privilegiul și datorința lor, ca să sârvească spiritul noului legământ, adică să vestească oamenii soliea împăcării cu Dumnezeu. Ei pentru aceea sunt servii spiritului noului legământ, fiindcă spiritul acela este spiritul espierei (împăcării). — 2 Corint. 3:5, 6.

²⁷ Legământul legii a fost făcut în Egipt. Egiptul este simbolul lumii sau organizației lui Satan. Legământul legii a preumbrit legământul nou. Să cuvine, deci, ca legământul nou să fie încheiat în lume, și faptele arată, că el atuncea a fost încheiat, când Isus a petrecut în lume, însă n'a aparținut ei. Isus Christos s'a jertfit pe sine pe pământ ca mielul de pasca antitipic. Atuncea când mielul antitipic a fost jungheiat, Isus a luat singur asupra sa datorințele legământului în locul acelora, pentru cari a fost acela încheiat. Atunci contractul a devenit valabil. Începând dela Rusale cei întâi născuți au fost eliberați, dar nu prin legământul nou, ce prin jertfa mielului lui Dumnezeu, care rădăcă păcatul lumii.

Participare la introducere

²⁸ Membrii corpului lui Christos conform Scripturii vor lua parte la introducere, sau așezare. Apostolul

descrie introducerea legământului legii pe muntele Sinai. în mod următor: „Căci, după ce fiecare poruncă potrivită legii fu supusă de Moise la tot poporul, luă sângele vițelor și al țapilor cu apă și lână roșie și isop stropit cartea și tot poporul“. (Evrei 9 : 19) Atuncea au jertfit viței și țapi cu a căror sânge a stropit cartea legii și pe popor. Aceasta arată aceea, că acolo Moise a ilustrat pe acela care era inchipuit prin jertfa animalelor; adică pe Isus, care era ilustrat prin vițel, și pe membrii corpului cari erau ilustrați prin țap. Legământul legii era reinnoit în tot anul odată în ziua de espire, prin sângele vițelului și a țapilor. Prin urmare atât la timpul introducerii cât și la timpul reinnoirii, vițelul și țapii tot pe acelăș persoane inchipuiau.

„La timpul introducerii legământului legii Moise a comunicat poporului cuvântul lui Iehova Dumnezeu, la care poporul s'a unit. Chiar atuncea și în legătură cu aceasta jertfă a fost prezentată de tineri: „Și trimisă el pe tinerii fiilor lui Israil, cari aduseră arderi de foc, și sacrificară lui Iehova boi drept sacrificii de mulțumire“. (2 Moise 24 : 5) Acestea „tineri“ reprezintă bine pe frații mai tineri a lui Isus, cari au fost primiți în legământul său de jertfă și făcând parte din Christos vor lua parte împreună cu el la introducerea legământului nou. Acestea corespund „tinerilor“ amintiți de apostolul Ioan. Acestea sunt aceia cari sau consacrat pe sine cu totul Dumnezeu. „Am scris vouă părinților, căci ați cunoscut pe cel ce este dela început. Am scris vouă tinerilor, pentrucă sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați învins pe cel viclean“. — 1 Ioan 2 : 14.

Preoțimea

„Cuvintele apostolului sprijinesc hotărât aceea deducțiune că este o preoție în legătură cu noul legământ și cu serviciile lui. „Legământul cel dintâi avea și el regule privitoare la slujba Dumnezească și la un locaș pământesc de închinare“. (Evrei 9 : 1) În legătură cu cortul pământesc (locas, de închinare) amintit aci era și servicii, care era o icoană de inchipuire a cortului celui adevărat. (Evrei 9 : 9) Cortul adevărat și serviciul zilei de împăcare s'a început pe pământ, fiindcă Isus a fost jertfit pe pământ. Aceasta ar fi o altă dovadă la aceea, că noul legământ s'a început cu moartea lui Isus. Moartea lui Isus pe Calvar a câștigat prețul de răscumpărare. În aceasta însă a stat ascuns ceva și mai mult. Atuncea a fost încheiat noul așezământ. Cortul mărturiei din pustiu cu serviciile lui anuale dă dovadă despre aceea, că trebuie să fie un serviciu Dumnezeesc în legământ și că va fi un timp lung între inchierea și introducerea noului legământ.

„E natural că pe creștini foarte mult i-a interesat introducerea noului legământ. Văzând acum că biserica

să apropie de sfârșitul cursului ei pământesc, introducerea noului legământ vine tot mai mult în cercul intereselor. În numărul următor vom vorbi despre aceasta.

Intrebări pentru studiile bereane

Pentruce să numește acest legământ „legământul nou“ și ce relație are cu legământul legii? Cum au fost inchipuit toate legămintele lui Iehova, și ce este însemnat în acest chip în ce privește raportul așezămintelor? — 1, 2.

Arată din Scripturi că fost-a Iehova dator să inchie un legământ nou cu Iudei! Și dacă nu, ce a putut să facă cu ei la Muntele Sinai pentru idolatria lor ce a fost cererea lui Moise, și cum a răspuns Iehova la ea? Ce considerare a mântuit pe Israil de a fi stărpit, și ce scop final apornit pe Iehova spre aceasta? 3—6.

Cine sunt contractanții legământului nou? Cum va fi condus Israil spre aceea, ca să caute pe Iehova Dumnezeu lor? 7, 8.

Are lipsă de mijlocitor noul legământ, și pentruce? Explică, că cum să întâmplă purtarea de grijă pentru reprezentarea lui Israil în acest legământ! Cum a fost întrebuintată aceasta aranjare, și spre cine se vor întinde binefacerile lui? 9—11.

Arată chipul și antichipul folosit a paschei, când, unde și cu cine a fost încheiat noul legământ! Ce zice referitor la aceasta apostolul Pavel în epistola sa întâia către Corinteni? 12—15.

Spre dovadă mai departe arată aplicațiunea dela Evrei 9 : 17. E de lipsă pentru inchierea legământului nou să se aștepte răstaurarea lui Israil, glorificarea bisericii sau plățirea prețului de răscumpărare? Și dacă nu, pentruce? 16, 17.

Putut-a Dumnezeu să pășească în legământ cu Iudei direct, și pentruce nu? Dovedește ca numai Isus era apt pentru aceasta! Ce este acel mijlocitor și pe lângă ce împrejurări este lipsă de el? Pune în vedere datorința și slujba mijlocitorului! 18, 19.

Arată deslușit liniile principale denumite, că ce a gândit apostolul Pavel, când vorbind despre legământul legii a zis, că sanctuarul lui pământesc și regulele lui de servicii erau chipul unui sanctuar mai bun! Compără legământul legii și legământul nou din punctul de vedere a asigurării vieții, și arată deosebirea! Ce rezultat va avea lucrarea legământului nou și în ce sta puterea lui mântuitoare? 20—24.

Cum să raportează consacrarea lui Isus la (a) prețul său de răscumpărare (b) la acel oficiu, că el este cel mai înalt preot a lui Dumnezeu (c) la stabila lui denumire, spre aceea și (d) la aceea, ca s'a făcut garantul noului legământ? În ce stă mărturia acestei garantai? Explică textul din Isaia 42 : 6! Ce fel de două scopuri a servit sângele lui Isus? 25 : 28.

Ce trebuie înțales prin introducerea sau așezarea noului legământ? Când se va întâmpla acesta? Ce va

insemna acesta pentru biserica si pentruce? Arata, ca la ce sa refera Isaia 49: 8? 29, 30.

Arata, ca are biserica ceva de a face la inchierea noului legământ? Defineste, ca in ce sta „serviciul impacării” si spune, (a) când s-a inceput acesta (b) cui a fost incredintat si (c) in acest raport care este pozitia si rolul corespunzatori a bisericii in prezent! 31-32.

Comparând chipul cu realizarea, arata (a) când,

(b) unde, (c) cu cine si (d) in ce imprejurime s'a incebeat noul legământ. 33.

Folosind chipul dela Sinai, arata, ca oare biserica va avea parte la introducerea noului legământ! 34, 35.

Ce a preumbrit preotica legământului legii? Ce a aratat serviciul lor dela cort repetat din an in an? Pentruce i-a interesat pe crestini introducerea noului legământ si pentruce ii intereseaza in mod deosebit acum? 36, 37.

W. T. 1 Mai 1928

Mărturie faptei Lui

„Acel ce nu știe de Dumnezeu,

Să învețe dela legea firii

Că nu-i nimic fără de cauză,

In tot ce i-se dă privirii.

E mărturie legea, despre Domnul sfântul,

Cu care el ne ține cerul și pământul.

• Vezi câte mai răsar din pământ:

Dintr'un grăunte câte o să nască:

El îi descopere pe Dumnezeu

Oricui va vrea să-l cunoască.

Căci Dumnezeu e cauza legii, care

Face să crească totul ce răsare.

In fiecare an, planeta noastră

Se învârte dela Apus spre Răsărit

Și știm că fiecare stea se mișcă

Așa, pe-un drum al ei in infinit.

Miscarea aceasta ne mărturisește

Pe Dumnezeul vesnic ce trăește.

A cui e legea care guvernează

In spatiu? Legea celor ce răsar?

Și le conduce in drumul lor fugare?

E Dumnezeul cerului și al pământului

Și's toate mărturie faptei Lui.”

Avizuri

După mai multă greutate numai acum suntem in stare a tipări revista „Lumina Bibliei” începând cu data inapoi din 1 Aprilie. Tinta noastră este ca să facem poporul Domnului mari „atenți” la adevărul care chiar acum sunt „harul binecuvântării”.

Revista apară pe un timp in fiecare luna numai odata și abonamentul va fi pentru un an 140 Lei, costul ne este mare, pentru că in prima rând numeri ce apară sunt puțini. Pentru aceasta nu suntem in stare ca să dăm

atunța mai puțin. Dar credem mai tarziu dacă abonați s'a mări, atunci să va face ca să apară in fiecare luna două ori, fără să ridicăm prețul de abonament. Din numărul prim câteva buc. am trimis pe adresurii cunoscute pt. comandă.

Noi credem desăvârșit, că ce coprinde revista va fi de mare bucurie pentru toți fii Domnului, și pentru sir-guința a lăuda pe Domnul.

Redacția.